

Vangnet voor polishouders

De kredietcrisis heeft duidelijk gemaakt dat polishouders geen absolute bescherming genieten als verzekeraars hun verplichtingen niet kunnen nakomen. Daarom dient er in navolging van het depositogarantiestelsel voor banken een vangnet opgezet te worden om individuele polishouders te beschermen. De inrichting van dit vangnet dient zowel de eigen verantwoordelijkheid van de polishouders als die van de vermogensverschaffers te erkennen: allen moeten meebetalen als een verzekeraar een beroep doet op de samenleving wegens het eigen in gebreke blijven. De introductie van Solvency II is hiervoor een goed moment, omdat dit systeem precies die informatie biedt die nodig om een dergelijk vangnet op te zetten.

Een alternatief voor een vangnet is op 'veilig' te spelen en de kapitaaleisen dusdanig hoog

vast te stellen dat alle verzekeraars altijd de ergste crisis kunnen doorstaan. Hogere kapitalen leiden echter tot hogere premies wat ook niet wense-

lijk is. We zullen moeten accepteren dat de kapitaalbuffers alleen bescherming bieden tegen het optreden van geïsoleerde gebeurtenissen onder normale omstandigheden en dat de samenleving vervolgens de rekening betaalt wanneer een verzekeraar door het ijs zakt. Duidelijker dan nu het geval is bij de redding van banken, moet dan wel vastgelegd zijn welke rechten de samenleving krijgt voor het instellen van zo'n vangnet en hoe misbruik ervan wordt voorkomen.

De Nederlandsche Bank kan ook nu al met een aanwijzing of noodregeling bewerkstelligen dat een verzekeringsportefeuille wordt overgedragen aan een andere solvabele verzekeraar. Om de schade voor polishouders en samenleving te beperken, dient de informatie op basis waarvan zo'n actie ondernomen wordt een afspiegeling te zijn van de actuele financiële situatie. Marktwaardes

dus, want dit biedt verzekeraars minder ruimte om problemen op de balans te verstoppen.

Dergelijke informatie is precies wat Solvency II kan en zal bieden. Problemen door slechte kredieten en een mismatch tussen beleggingen en verplichtingen komen eerder naar voren, waardoor de schade voor de samenleving sterk wordt beperkt. Daarnaast bevat Solvency II een risico gebaseerde solvabiliteitseis (meer risico, dan ook meer kapitaal) en een 'interventieladder' die gezien kan worden als een stoplichtsysteem om probleemverzekeraars te identificeren. Deze ladder moet gekoppeld worden aan wettelijk vastgelegde bevoegdheden die DNB in staat stelt harder en dwingender in te grijpen naarmate een verzekeraar dichterbij het randje komt.

Het vangnet zal daarnaast gedragen moeten worden door de samenleving, in plaats van de sector. Feit is dat de huidige systematiek bij de banken alleen werkt zolang de grotere instellingen overeind blijven. Dat is niet eerlijk voor zowel grotere als kleinere instellingen die een sterke solvabiliteit nastreven. Laat dan de samenleving de redding maar op zich nemen tegen een door haar op te leggen 'prijs'. De interventieladder onder Solvency II en de eraan gekoppelde maatregelen moeten zo worden ontworpen dat de 'moral hazard' van directies en aandeelhouders beperkt wordt.

Verzekeraars bestaan bij de gratie van het nemen van risico: het is hun core business. Er bestaat dus altijd de mogelijkheid dat er eentje omvalt. Het kapitaal dat nodig is om dit te voorkomen leidt tot onacceptabel hoge premies, waardoor een vangnet gewenst is om individuele polishouders te beschermen. Solvency II is een prima informatiebron om een dergelijk vangnet aan op te hangen. Wel moet de eigen verantwoordelijkheid van de polishouder daarin een plaats krijgen alsmede de rol, rechten en plichten van de aandeelhouders, overige vermogensverschaffers en de samenleving.

“DNB moet harder en dwingender kunnen ingrijpen naarmate een verzekeraar dichterbij het randje komt”